

[Sigsgaard.]

Smidth, Store Nordiske Telegraf-Selskab og en gruppe med overlappende bestyrelser, bestående af De Danske Sukkerfabrikker, De Forenede Papirfabrikker, De Danske Spritfabrikker og De Forenede Bryggerier. Disse få overordnede grupper har så igen magt over en række store selskaber og over de fleste hovedbanker. Meget tyder på, at over halvdelen af den samlede aktiekapital i Danmark kontrolleres af mellem 10 og 20 store koncerner.

Det vil altså sige, at monopoliseringen i Danmark er vidt fremskreden, ligesom den er i EEC. Der er ikke noget særlig menneskeligt ved den danske kapitalisme. Og selv om Danmark ikke kommer i EEC, vil monopoliseringen fortsætte. En særlig skandinavisk velfærdskapitalisme med delvis opretholdelse af det industrielle husmandsbrug kan ikke tænkes. På lidt længere sigt er der kun to muligheder, enten videreudvikling af kapitalismen med stadig mere magt til monopolerne eller afskaffelse af kapitalismen og overgang til socialisme.

EEC er et led i udviklingen efter anden verdenskrig. Dengang var Vesteuropa svækket. USA satte alt ind på at forhindre, at Vesteuropa blev socialistisk. Først kom Marshallhjælpen, senere blev NATO oprettet for at svejse de kapitalistiske lande sammen, og derpå blev EEC dannet. Et af formålene med EEC er altså at sammenføre de kapitalistiske lande og give kapitalismen bedre udviklingsmuligheder.

Hvis Danmark slutter sig til EEC, vil det på kort sigt betyde større tilstrømning af udenlandsk, også amerikansk kapital. Bliver Danmark uden for EEC, vil en større del af den udenlandske kapital og dermed magt i Danmark nok blive amerikansk, for uden fortrinsstilling vil den europæiske kapital dårligt kunne klare sig over for den amerikanske. Vi kan altså vælge enten at blive domineret af europæisk-amerikansk storkapital i EEC eller at blive domineret overvejende af amerikansk kapital uden for EEC, men vi kan ikke vælge bare at være os selv,

det kan vi ikke vælge under vores nuværende samfundsforhold, men vi kan som socialister afvise begge muligheder og i stedet for sige, at vores problem er, hvordan vi bedst bekæmper monopolkapitalen, og hvordan vi bedst kan arbejde for et socialistisk Europa. Det kan ikke være socialisters opgave at slutte op om hverken den europæiske eller den amerikanske storkapital. Modsætningen mellem dem kan komme voldsomt til udtryk nu og da, men den bør ikke overvurderes. Socialister må slås imod storkapitalen, hvad enten den er dansk, nordisk, europæisk eller amerikansk.

De gamle partier og regeringen gør meget, for at folk ikke skal opdage, at det er industriens og storlandbrugets politik, de fører. De ved, at bliver der megen debat om EEC, så vil det blive afsløret, og derfor prøver de på at undgå debatten. De fortæller os, at fællesmarkedet er så mægtigt, så kraftfyldt, at det uvægerlig vil blive stærkere og stærkere. Og de vil have os til at tro, at dansk indtræden er lige så nødvendig og lige så selvfølgelig, som at nat følger på dag. De siger ikke: hvis Danmark kommer i fællesmarkedet; de siger: når Danmark kommer ind. For kan de virkelig få os til at tro på det, så bliver der ingen debat. Vi diskuterer jo heller ikke, om vi vil overholde naturlovene, og tror vi på, at det er en naturlov, at vi skal i fællesmarkedet, ja, så diskuterer vi det ikke.

Men man skal huske, at EEC er blevet rystet af mange storme, og at EECs fremtid er usikker. Vi ved ikke, hvad der vil ske, når en alvorlig økonomisk krise rammer den kapitalistiske verden. Den kan medføre, at enkeltstaterne og de mindre erhvervsdrivende må bøje sig og lade fællesmarkedet føre den politik, der skal bekæmpe krisen, og føre den på tværs af landegrænserne, det som monopolerne vil. Men krisen kan også betyde, at enkeltstaterne falder tilbage og fører national krisepolitik, og at EEC mere eller mindre går i opløsning. De nationale grænser vil falde efterhånden, og det bør socialister ikke beklage, men det er altså